

PAVAO III. (1534. -1549.)
(PAULUS III.)

» Dekret o sakramentima « (Tridentski sabor, VII. sjednica, 3. III. 1547.)

Predgovor

Za ostvarenje spasonosnog učenja o opravdanju, koje je na prethodnoj sjednici bilo proglašeno jednodušnom suglasnošću svih saborskih otaca, činilo se prikladnim raspravljati o svetim sakramentima Crkve, od kojih pravo opravdanje ili započinje, ili se započeto povećava, ili se izgubljeno vraća.

Kako bi se u ovo naše teško vrijeme uništile zablude i iskorijenila krivovjerja o tim istim svetim sakramentima, te potaknut pojavljivanjem krivovjerja već osuđenih od naših otaca, koja su nanovo otkrivena a koja nanose vrlo mnogo štete čistoći Katoličke crkve i spasu duša: oslanjajući se na učenje svetog Pisma, apostolsku predaju i na suglasnost drugih sabora i otaca, sveti ekumenski i opći Tridentski sabor misli da treba utvrditi i donijeti ove preostale kanone koji nedostaju kako bi se (uz pomoć Duha Svetoga) ponovno pojavila savršenost započetog djela.

Kanoni o sakramentima općenito

Kan. 1. Tko kaže da nisu svi sakramenti Novoga saveza ustanovljeni od Gospodina našega Isusa Krista, ili da ih ima više ili manje od sedam, to jest krštenje, potvrda, euharistija, pokora, posljednje pomazanje, sveti red i ženidba, ili da neki od ovih sedam nisu uistinu pravi sakramenti, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 2. Tko kaže da se ti isti sakramenti Novog saveza ne razlikuju od sakramenata Starog saveza, osim što su drugačije ceremonije i drugačiji vanjski obredi, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 3. Tko kaže da su ti sedam sakramenata tako međusobno jednaki, da ni pod kojim vidom jedan nije odličniji od drugoga, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 4. Tko kaže da sakramenti Novog saveza nisu potrebni za spasenje, nego da su suvišni, te da bez njih,

ili bez želje za njima, ljudi samom vjerom dobivaju od Boga milost opravdanja, premda oni nisu svi potrebni svima, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 5. Tko kaže da su sakramenti ustanovljeni samo kako bi hranili vjeru, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 6. Tko kaže da sakramenti Novog saveza ne sadržavaju milost koju označavaju, ili da ne daju samu milost onima koji joj ne stavljaju zapreke, nego da su oni samo vanjski znakovi milosti ili opravdanja primljenog po vjeri, i neki znakovi kršćanske vjeroispovijesti, po kojima ljudi razlikuju vjernike od nevjernika, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 7. Tko kaže da se tim sakramentima ne daje milost uvijek i svima, koliko to ovisi o Bogu, premda ih pravilno primaju, nego samo nekada i nekima, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 8. Tko kaže da se sakramentima Novog saveza ne podjeljuje milost samim činom (ex opere operato), nego da je za dobivanje milosti dovoljna sama vjera u Božje obećanje, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 9. Tko kaže da se kod triju sakramenata, to jest kod krštenja, potvrde i svetog reda, u dušu ne utiskuje pečat, to jest neki duhovni i neizbrisivi znak, te se zbog toga oni ne mogu ponoviti, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 10. Tko kaže da svi kršćani imaju ovlast za (naviještanje) riječi i za podjeljivanje svih sakramenata, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 11. Tko kaže da se kod djelitelja sakramenata ne traži nakana barem da čine ono što čini Crkva, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 12. Tko kaže da djelitelj koji je u smrtnom grijehu ne slavi i ne podjeljuje sakrament, premda se držao svega bitnoga što spada na slavljenje i na podjeljivanja sakramenta, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 13. Tko kaže da se mogu prezirati primljeni i prokušani obredi Katoličke crkve, koji su uobičajeni kod svečanog podjeljivanja sakramenta, ili da ih djelitelji mogu bez grijeha po svojoj volji izostavljati, ili da ih bilo koji crkveni pastir može mijenjati za neke nove, neka bude kažnjen anatemom.

Kanoni o sakramentu krštenja

Kan. 1. Tko kaže da je Ivanovo krštenje imalo istu snagu kao Kristovo krštenje, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 2. Tko kaže da prava i prirodna voda nije potrebna za krštenje, i zbog toga one riječi Gospodina našega Isusa Krista: *"Ako se tko ne rodi iz vode i Duha"* [Iv 3,5] pretvara u neku metaforu, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 3. Tko kaže da se u Rimskoj crkvi (koja je majka i učiteljica svih crkvi), ne nalazi pravo učenje o sakramentu krštenja, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 4. Tko kaže da nije pravo krštenje ono koje podjeljuju krivovjerci u ime Oca i Sina i Duha Svetoga, s nakanom da čine ono što čini Crkva, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 5. Tko kaže da je krštenje slobodno, to jest da nije potrebno za spasenje, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 6. Tko kaže da pokršteni ne može izgubiti milost, makar i htio i koliko god griješio, osim ako ne bi htio (više) vjerovati, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 7. Tko kaže da pokršteni po samom krštenju postaju samo dužnici vjere a ne i sveukupnog Kristovog zakona, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 8. Tko kaže da su pokršteni oslobođeni od svih zapovijedi Svete crkve, koje su napisane ili predane, tako da ih nisu dužni obdržavati, osim ako im se žele pokoravati svojom voljom, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 9. Tko kaže da ljude treba tako pozivati na sjećanje primljenog krštenja, da shvate kako su snagom obećanja kod krštenja svi zavjeti učinjeni poslije krštenja postali nevažeći, kao da se njima umanjuje važnost vjere koju su ispovjedili i samog krštenja, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 10. Tko kaže da se svi grijesi učinjeni poslije krštenja opraštaju ili postaju laki, samim sjećanjem na krštenje i vjerom, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 11. Tko kaže da kod obraćenja treba ponoviti krštenje kod onoga koji je uistinu i pravilno kršten, a koji je kod nevjernika zanijekao Kristovu vjeru, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 12. Tko kaže da se nikoga ne smije krstiti osim u onoj starosti u kojoj je kršten Krist, ili na samom času smrti, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 13. Tko kaže da se djecu koja prime krštenje ne smije ubrajati među vjernike jer nemaju čin vjere, te da ih zbog toga treba ponovo krstiti kada dođu u godine razumijevanja, ili da je bolje izostaviti njihovo krštenje

nego li krstiti samo u vjeri Crkve one koji nemaju vlastiti čin vjere, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 14. Tko kaže da tako krštenu djecu kad odrastu, treba pitati žele li ponoviti ono što su kumovi u njihovo ime obećali kad su bili kršteni, i ako odgovore da žele, treba ih ostaviti njihovoj slobodnoj volji i u međuvremenu ih nikakvim kaznama ne treba siliti na kršćanski život, osim da im se uskrati euharistija i primanje drugih sakramenata, dok ponovno ne dođu k pameti, neka bude kažnjen anatemom.

Kanoni o sakramentu potvrde

Kan. 1. Tko kaže da je potvrda krštenih dosadan obred, a ne istiniti i pravi sakrament, ili da nekada nije bio ništa drugo nego neka vrsta kateheze u kojoj bliži mladosti iznosili pred Crkvom razloge svoje vjere, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 2. Tko kaže da čine nepravdu Duhu Svetom oni koji svetoj krizmi (kod) potvrde pridaju neku moć, neka bude kažnjen anatemom.

Kan. 3. Tko kaže da redoviti djelitelj svete potvrde nije samo biskup, nego bilo koji obični svećenik, neka bude kažnjen anatemom.